

*Békés, Boldog,
Áldott Ünnepeket és
Sikerekben Gazdag
Új Esztendőt
a falu minden lakójának!*

Elcsendesedés

Csonkig égtek már az emlékezés gyertyái
szeretteink sírján.

Gyönyörű, hosszú, verőfényes ősz után
a természet lassan álomra hajtja fejét.

Körülöttünk elcsendesedik a világ.

A természet ilyenkor „meghal egy kicsit”.

Milyen érdekes is az élővilág!

Ember meleg ruhát,

az állatvilág téli bundát ölt: FÁZIK.

Kint a fák sűrű lombkoronája lassan,
zizegve földre hullt.

Szikára, csupaszon várják a telet.

Elérkezett az ADVENT,

s lassan a bejgli illatú karácsony is.

Fognak a naptár lapjai...

Rohamos gyorsasággal véget ér
ez az esztendő is...

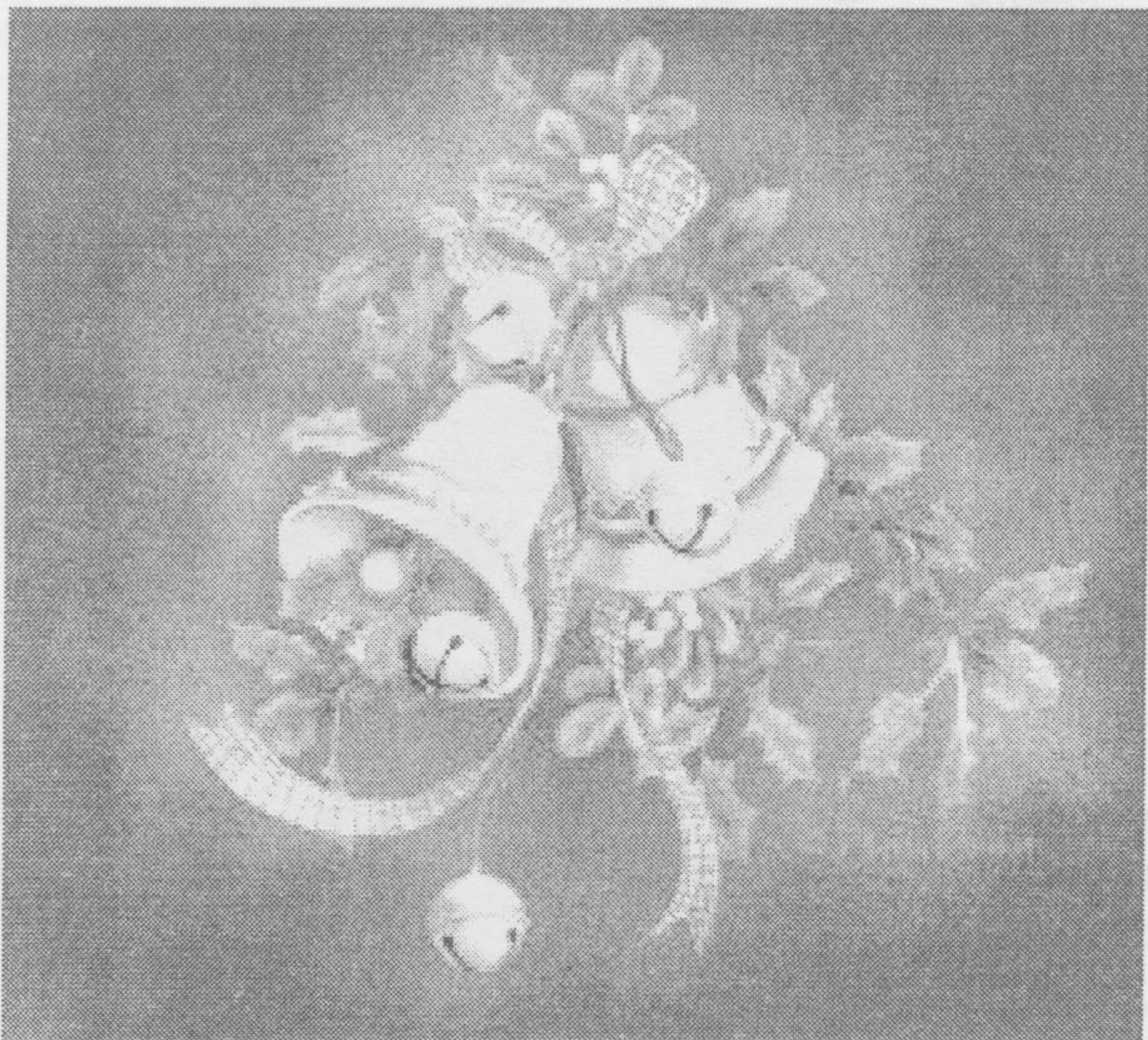
Juhász Gyula: Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.

A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű igézet,
Ilyenkor decemberben.

...Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,
Beheggesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra égi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.

...És valahol csak kétkedő beszédet
Hallok, szomorún nézek,
A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.

Önkormányzati hírek

Az utolsó lapszámunk megjelenése óta eltelt időszakban történt fontosabb eseményekről szeretném tájékoztatni lakosainkat.

Az október 1-jei helyhatósági választásokon lakosaink az országos átlagnak megfelelő számban (körülbelül 50 %-os arányban) éltek szavazati jogukkal.

Szeretném megköszönni bizalmukat, amely alapján az elkövetkező négy évben polgármesterként ismét munkálkodhatom szülőfalum ügyes-bajos dolgainak megoldásán. A képviselőtestület tagjaival együtt azt ígérjük, hogy eskünk szövegéhez híven, legjobb tudásunk szerint lelkiismeretesen, pártatlanul, minden igyekezetünkkel községünk javát és fejlődését szolgáljuk. Tisztelettel kérem lakosainkat, hogy a jövőben aktív, segítő közreműködésükkel segítsék és támogassák az önkormányzat munkáját, mert igazi, megbecsült eredmények csak a közösség összefogásával szülehetnek.

A mostani választáson a helyi cigány kisebbség megalakította saját kisebbségi önkormányzatát is, melynek elnökéül Vidák Zoltánt választották. A kezdeti nehézségek ellenére bízom benne, hogy a községi és a kisebbségi önkormányzat jó együttműködése a jövőben községünk javát szolgálhatja.

Az elmúlt időszak eseményeiből ki szeretném emelni az 1956-os forradalom 50. évfordulójára rendezett megemlékezésünket, mely amellet, hogy magas színvonalú, tartalmas, az előadók által átélt előadás volt és nagy élménnyel gazdagított bennünket, de méltó emléket és tisztelgést jelentett 56' hősei előtt.

Köszönet és gratuláció illeti a megemlékezésen szereplő fiataljainkat és mindazokat, akik ennek sikerében munkájukkal közreműködtek.

Értékes színfoltja volt az elmúlt időszak kulturális eseményeinek, hogy Eu-s pályázati program keretében községünkben járt egy külföldi országok városainak polgármestereiből álló delegáció. A találkozó eredménye kapcsolatfelvétel és együttműködési szándéknyilatkozat, mely a jövőben, bízunk benne konkrét eredményeket hozhat.

Gazdasági eredményeink között említeném, hogy elkészült a Vár út és Rákóczi út egy szakaszának burkolat felújítása (aszfaltozása), a beruházás értéke 10 millió forint. Utcáink burkolat-felújítását a jövőben is szeretnénk folytatni.

Örömmel számolok be arról, hogy az általános iskola számítástechnikai terme korszerű új számítógépekkel gazdagodott. Az ELMŰ és az ÉMASZ 14 db komplett új számítógépparkkal ajándékozta meg iskolánkat, közel 2 milliós értékben. Az ajándékozó szervezeteknek ezúton is hálás köszönetünket fejezzük ki.

Nem jó hír, hogy a II. számú orvosi körorvosa Dr. Földi András december 31-ével

felmondta vállalkozási szerződését, munkáját ezt követően a Sátoraljaújhelyi Kórházban kívánja folytatni. Súlyos gondot okoz az eddigi jól működő orvosi körbe megfelelő szakembert biztosítani. Igyekszünk utódját mielőbb megtalálni, kérjük a lakosság türelmét és megértését. A helyettesítést Dr. Molnár János biztosítja.

Ismét eljött a karácsony. Az Önkormányzat valamennyi dolgozója nevében békés, boldog karácsonyi ünneplést kívánok községünk minden lakosának.

Kívánom, hogy az új esztendő a növekvő gazdasági terhek ellenére nyújtson mindenki számára emberhez méltó körülményeket és megélhetést:

kívánok BORT, BÚZÁT, ÁLDÁST ÉS BÉKESSÉGET.

Dombai Gábor

Európai szeminárium 2006. november 26. - december 1.

A Sugárkankalin Turisztikai Egyesület megalakulásával elkezdődött a falu turisztikai jövőképe kialakítása. Ennek egyik jelentős mozzanata, kezdő lépése, hogy kapcsolatot alakítunk ki más régiókkal és országokkal.

Az Aktív Európai Állampolgárság előmozdítása ügyében az Európa Tanács által létrehozott testvértelepülési (*Town Twinning*) támogatási alapra **Drégelypalánk** község Önkormányzata pályázatot adott be, együttműködésben az **Eurocitizens Network** nemzetközi szervezettel.

Az "Európai Hálózatok és Nemzetek Közötti Együttműködés a Helyi Fejlesztésekért Vidéki Közösségekben" című pályázatunkat a bírálók támogatásra méltónak ítélték. Programunk lebonyolításához támogatást nyújtott a püspökhatvani Ökógazdaság és VMWellness Hotel, mely a hiányzó pályázati forrást pótolta. A pályázat elkészítésében Budai Krisztina, az Ökotárs Alapítvány munkatársa segített. Köszönet érte.

Az egyhetes szeminárium Drégelypalánkon és Püspökhatvanban került megrendezésre, melyre delegációk érkeztek Olaszországból, Romániából, Lettországból és Lengyelországból.

A delegációk tagjai polgármesterek, megyei- illetve kistérségi elnökök, projekt-megvalósításban és turizmusfejlesztésben

járatos szakemberek és tolmácsok voltak.

A rendezvényre meghívást kaptak a környező települések polgármesterei is.

Az első napon Dombai Gábor polgármester úr fogadta a vendégeket és mutatta be a községünket. Ünnepi köszöntőt mondott Balla Mihály országgyűlési képviselő, majd a vendég delegációk mutatkoztak be.

A szeminárium programjában szerepeltek **szakmai előadások és műhelymunka fenntartható turizmus- és vidékfejlesztés, európai hálózatok együttműködése, európai regionalitás** témájában. A delegációk tagjai szakmai látogatásokat tettek a szomszédos településekre is. (Megtekintették a horpácsi Mikszáth-kúriát és a dejtári Tájházat.)

Az itt eltöltött néhány nap alatt betekintést nyertek kulturális és gasztronómiai hagyományainkba, megismerkedtek természeti-történelmi örökségeinkkel.

A magánbeszélgetések során **tapasztalatcserét folytattak** a gazdasági és önkormányzati problémák témakörében. Az utolsó nap délutánján került sor a további együttműködés alapjait lefektető **ünnepélyes szándéknyilatkozat aláírására**. A nagyorosi és pataki gyerekek néptánc műsora után - fiataljaink közreműködésével - jó hangulatú táncszíttel zártuk a programot.

A rendezvény sikerét mutatja, hogy már két meghívás érkezett - a további közös együttműködésre vonatkozóan - a jövő évre Drégelypalánk község Önkormányzata felé a lengyelországi és a holland delegáció részéről.

A szeminárium első lépés volt a kapcsolatfelvételre, reméljük, hogy a jövőben hasznos, konkrét, mindenki számára jól kamatoztatható új szakmai kapcsolatokat alakíthatunk ki, amelyből az iskola vagy a gazdasági egységeink is profitálni fognak.

P.I.

ÓVIMORZSÁK

Megkezdődött a 2006/2007-es tanév, amelyben a dejtári Kikelet Óvodával egyesültünk, de a központi óvoda a miénk maradt. Mindkét Óvoda vezetője Pásztor Istvánné /Vali óvó néni/. Dolgozóink az óvodapedagógusok és dadusok ebben a tanévben is szeretnének jól megfelelni a kitűzött feladatok teljesítésében. Munkánk fontosságát Robert Fulghum amerikai író, unitárius lelkész, pedagógus tapasztalata alapján alkotott véleményével igazoljuk magunk számára.

Olyan életbölcsekre hívja fel a figyelmet, amelyek alapjai már kisgyermekkorban elsajátíthatók lennének. Ha ezeket a viselkedési szabályokat valóban minden ember idejében megtanulná, jobbá válhatna a világ.

”... életem legfontosabb viselkedési szabályait egytől egyig az óvodában sajátítottam el. Az egyetlen a bölcsesség nem volt különösebb érték, az óvodában azonban annál inkább. Íme amit megtanultam: - Ossz meg mindent másokkal! - Ne csalj a játékban! - Ne bánts másokat! - Mindent tégy oda vissza, ahonnét elvetted! - Rakj rendet magad után! - Ne vedd el a másét! - Kérj bocsánatot, ha valakinek fájdalmat okoztál! - Élj mértékkel! - Minden nap tanulj, gondolkodj, rajzolj, fess, énekelj, táncolj, játssz és dolgozz egy keveset! - Délutánonként szundíts egyet! - A nagyvilágban óvatosan közlekedj, fogd meg a társad kezét, és ne szakadjatok el egymástól! - Ismerd fel a csodát!”

Kitűzött feladatainkhoz Wenke által megálmodott óvónői ideál utánezataként kívánunk felnőni, melyet az alábbi tanúság meséjéből megismerhetünk. Ilyen pótanyaként szeretnénk a ránk bízott gyermekeket nevelni.

Hogyan teremtette a Jóisten az óvónőt?

Amikor a Jóisten az óvónőt teremtette, már hatodik napja túlórázott. Ekkor megjelent egy angyal és azt mondta: - "Uram, már olyan régóta dolgozik ezen a figurán!" - "Láttad a megrendelésen a speciális kívánságokat? Könnyen

kezelhető legyen, de ne legyen műanyagból. Álljon 160 mozgatható részből, az idegei drótkötélből legyenek, az ölében egyszerre 10 gyerek kapjon helyet, és mégis elférjen egy óvodai kisszéken.

A háta olyan széles legyen, hogy minden terhet elbírnjon és az életét nagyrészt előre hajtott tartásban tudja leélni. Szavai mindent begyógyítsanak, legyen az egy dudor a homlokodon, vagy lelki fájdalom, és hat pár keze kell, legyen! Az angyal megcsóválta a fejét és azt mondta: - "Hat pár kéz az nem fog menni!" - "A hat pár kéz az nem okoz fejtörést," - válaszolta az Úr - "de a három szempár, amellyel egy óvónőnek rendelkeznie kell, az annál inkább!" - "Ezek mind az alapmodellhez tartoznak?" - kérdezte az angyal. A Jóisten bólintott. - "Egy pár, amellyel a csukott ajtón is átlát, miközben azt kérdezi: Mit

elsősorban járásra teremtettem és nem mások megrugdosására." Az angyal körbejárta az óvónő modellt. - "Túl lágy!" - sóhajtotta. - "De jó szívós!" - mondta az Úr határozottan. - "Te nem is hiszed, hogy egy óvónő mennyit kibír és mennyit teljesít!" - "És gondolkodni tud?"

- "Nem csak gondolkodni, hanem döntéseket hozni, és kompromisszumokat kötni is képes!" - mondta az Úr, - és felejtetni..." Végül az angyal előre hajolt és ujjával megérintette a modell arcát: - "Itt egy vízfolt van." - mondta.

"Megmondtam Önnek, hogy túl sok mindent próbál beletenni ebbe az egy alakba!" - "Az nem vízfolt, hanem könnycsepp" - "Az meg minek?" - "A könnyei hullanak, ha örül, ha gyászt, fájdalmat, vagy elhagyatottságot érez." - "Ön egy zseni Uram!" - mondta az angyal. A Jóisten távolba révedő tekintettel csak ennyit felelt: - "A könnyek? Az rajta a túlfolyó..." /H. Wenke/

Az óvodánk hírei szeptembertől november végéig:

- Ismét madárbarát óvoda lettünk Berényi Edina vezetésével.

- A középső és nagycsoportos óvodások a jó időt kihasználva, a pincékhez kirándultak, ahol vidám játékkal töltötték az időt: kötélhúzás, zsákban futás, stb. Megtapasztalhatták a közösségi élet örömeit, miközben megcsodálhatták az őszi természet színes kavalkádját, a természet változását.

- A NÓVUM Alapítvány október elején játékos, szórakoztató délelőttöt szervezett az óvodánk udvarán, ahol a gyerekek kedvükre ugrálóvárazhattak, motorozhattak, és arcfestésen vehettek részt.

- A drégelypalánki templomban megnéztük a Szent Erzsébetről szóló kiállítás, melynek tárlat vezetésében Gaspariné Margó segédkezett, amit köszönünk neki. Előtte már beszélgettünk a templom védőszentjéről, és a nevéhez fűződő búcsúról.

- Az óvodánk technikai felszereltsége az önkormányzat jóvoltából egy számítógéppel, új televízióval és DVD lejátszóval bővült. Ezenkívül az egyik csoportszoba új bútorokkal lett berendezve.

Mák Józsefné óvónő

Jenes Zoltán: KÉPEK

Február végi, kora este van. A félhomályos szobában az asztalon egy gyertya áll. Mellette régi fénykép. Szigorú arcú, vastag szemöldökű, ráncos öregember. Az én dédapám. Képek. Megsárgult fekete-fehér fotók, közöttük néhány elhomályosult színes felvétel. Mindegyiken ott az öregember. Itt egy virágzó barackfa mellett áll, mereven néz a kamerába, egy copfos kislány kezét fogja édesanyámét. Amott ünnepi asztalnál ül, sötét öltönyben, előtte pohár. Egy harmadikon kis parasztház előtt áll, kezében kosár. Ugyanaz a kemény, mosolytalan arc, ugyanaz a megtört tekintet, benne egy hosszú, nehéz élet minden fájdalma. Egy arc, mely régi, hihetetlenül szörnyű történetekről mesél.

Szép ősz volt az idei. Október vége van, de még mindig van egy kis ereje a napnak. Kint a határban egy férfi dolgozik. Siet a munkával: talán az utolsó nap ez, melyen még be lehet hordani a kaszálóról a szénát. Néha megpihen, a villára támaszkodva el-elgondolkodik. Talán jobb lesz egy kicsit az élet. Gyermekai már majdnem felnőttek: a nagyobb egyetemre jár. A kisebb, a lány még gimnazista, de ő is tanulni akar, tanárnak készül. Már udvarlója is van. A falu tanítója. Szép pár lesznek. A világ is nagyot fordult: Pesten forradalom van, az emberek függetlenséget, demokráciát akarnak. Itt is mozgolódnak néhányan, forradalmi tanácsot alakítottak, a párttitkárt elzavarták. Vége a kommunizmusnak. Hát éppen itt az ideje.

Gondolatait zaj zavarja meg: valaki a nevét kiáltva szalad felé. De hiszen ez Feri, a fiatal legény, aki költőnek hiszi magát, verseket ír, s azokat az újságoknak küldözgeti. Még egyik sem jelent meg, de ez őt cseppet sem csüggeszti el.

- Józsi! Józsi! Gyere hamar! Gyorsan a faluba! Ezek a bolondok kidobálták a könyvtárból az összes könyvet! El akarják égetni mindet! Józsi, te mégiscsak olvasott ember vagy, gyere, legalább az értékesebbeket mentsük meg!

A futástól lihegve érkeznek a könyvtár udvarába. Hát csakugyan, ott a nagy könyvhalom, már éppen meg akarják gyújtani. Ott van minden könyv, melynek oroszos nevű a szerzője. Rövid vita után megengedik, hogy válogasson közöttük. Komótosan kiszedegeti a kupacból Tolsztoj, Dosztojevskij, Puskin és a többi nagy orosz író műveit. A földön csak a sok Lenin-, Sztálin-kötet, meg néhány ismeretlen szovjet szerző könyvei maradnak.

- No, emberek, ezeket lehet égetni; semmi másra nem valók!

A két fekete autó éjfél előtt néhány perccel áll meg a ház előtt. Nyolc hosszú kabátos ember pattan ki belőle. Egy perc múlva már az ajtót döngetik:

- A törvény nevében kinyitni! Hetek óta várták már ezt az éjszakát. A forradalom bukása óta naponta érkeztek a hírek a letartóztatásokról. Tudták, hogy mindenkin bosszút állnak, most mégis remegve nyit ajtót. A civilbe öltözött emberek vezetője felmutatja rendőrségi igazolványát és az Ügyészség házkutatási és letartóztatási parancsát. Már az ágyban összebújva síró feleségéhez és lányához sem engedik odamenni. Felöltözik hát és engedi, hogy megbilincseljék, majd az egyik kocsihoz vezessék. Beül négy kísérője mellé az autóba. A másik kocsi a ház előtt marad. A civil ruhások megkezdik a házkutatást. A két órás úton Budapest felé néma csönd van a kocsiban, egyetlen szó sem hangzik el. Amikor a városba érnek, majdnem felnevet: negyvenéves elmúlt, megjárta az orosz frontot, a hadifogságot, de Pesten még soha nem volt. Szép kis városnézés. A város néma, mint egy halott. A kocsi csikorogva fékez egy nagy épület előtt. Kirángatják a kocsiból, be az épületbe. Szűk

folyosókon, ráncos ajtók mellett vezetik, majd egy ráncos ablakú, félhomályos szobába. A szobában nincs más, csak egy asztal, rajta lámpa, s egy szék. Többen vannak a szobában. Egy szemüveges fiatalember semleges hangon felolvass egy iratot: Az államrend megdöntésére irányuló tevékenység alapos gyanúja miatt előzetes letartóztatásba helyezik, ugyanakkor elrendelik a lakását tárgyi bizonyítékok után való átkutatását. Tudomásul veszi a végzést? Igen, tudomásul.

Aztán kezdődik a vallatás. Egy ujjal sem érnek hozzá. Csak a kérdések záporoznak. Ha tud, válaszol. Ha nem, újra és újra felteszik ugyanazt a kérdést. Közben odakint kivilágosodik, majd újra besötétedik. Már azt sem veszi észre, mikor cserélődnek a kérdezők. Közben végig vigyázzban kell állnia, enni, inni nem kap. Vécére sem engedik. Csinálj a gatyádba! mondják és röhögnek. Aztán egyszer csak vége van. Megengedik, hogy leüljön. Kap papírt, ceruzát. Le kell írnia pontosan, percről percre, hogy mit csinált október 23-a óta a mai napig. Pontosán, mindent.

Írni kezd. Mindent, ahogyan parancsolták. Hosszú órákig ír, megtelik vagy 15 papírlap. Aztán lekísérik a fogdába. Ott egy egyenruhás rendőr kinyitja egy cella ajtaját. A bent lévők vigyázzba vágják magukat és köszönnek, jelentenek. A rendőr egy szalmazsákra mutat. Végigdől rajta és a következő pillanatban már alszik.

A Markó. Ügyészségi fogda. Egyformán telnek a napok. A várakozás ideje. Már nem vallatják, nem zaklatják folyton a kérdéseikkel, de még nem tudja, mi lesz a vége, az ítélet. Lassan-lassan beletanul a börtönéletbe. Egy napon beviszik az egyik szobába. Vastag paksamétát dobnak elé az asztalra, majd közlik vele, hogy joga van a tárgyalás előtt beletekinteni a nyomozati anyagba. Kinyitja a dossziét. Olvasni kezd. És most omlik össze először. Végigolvassa, mi mindent hazudtak össze róla jó barátok hitt emberek, rokonok, ismerősök, ismeretlenek. Az egész irathalmazból omlik a szenny, árad a félelem. Amikor a végére ér, egy másik ember csukja be az iratköteget.

A tárgyaláson végig fásult. Leül, ha mondják, hogy üljön le. Feláll, ha mondják, hogy álljon fel. Meghallgatja az ítéletet: két év a Magyar Népköztársaság államrendjének megdöntésére irányuló szervezkedésben való részvételért. A börtön. Egyhangú, unalmas napok. Vég nélküli politikai viták a cellatársakkal. Morzézás a fűtőtesten: a külvilág hírei. Séta az udvaron: körbe-körbe a dróthálóval fedett kicsi udvaron. Megtanul hasbeszélni: összeszorított fogakkal, szájmozgás nélkül az ajakhangokat szigorúan elkerülve társalogni séta közben. Egyre feljebb kerül a börtönkasztban: a vécé takarításával kezdi, majd végül a raktárba kerül. Ettől kezdve fontos szerepe van a börtöntársadalomban: tudja, kit helyeztek át másik börtönbe, ki szabadult, kit végeztek ki. A kivégzettek ruháját mindig ő kapja: neki kell a rávarrott számot lefejtetnie. Megtanulja, kik előtt nem szabad beszélni: ők a vamzolók, akik csekély kedvezményekért beszámolnak a cellákban elhangzottokról. Így telnek a napok, míg egyszer kinyílik a cella ajtaja, s a fegyőr kiált: - 52-126-os, szedje a cuccát!

Röviden elbúcsúzik a cellatársaktól, szétosztja köztük cigarettáját, földi javait, aztán irány a szabadulózárka. Jó magaviseletéért büntetését negyedelték. Másnap reggel szabadlábra helyezik. Szabadlábon. Nem szabadon, csak szabadlábon. A ház ugyanaz, az asszony ugyanaz, a gyerekek is ugyanazok. De minden idegen. Ez az élet már nem azé az emberé, akit elvittek azon az éjszakán. Az emberek az utcán félrekapják a tekintetüket, ha találkoznak vele. A régi barátok közül csak néhány maradt. A fia ellenségessé vált: sok baja van abból

az egyetemen, hogy az apja sittes. A lánya otthagyta a gimnáziumot, s férjhez ment a tanítóhoz, aki így lett arra jogosult családtag -, hogy az ő pénzbüntetését kifizesse. Ma különösen nehezen találja a helyét. Érti, hogy tennie kell valamit. Kitörni készül belőle a titok, amit senkivel nem oszthat meg. Merít hát a vödörből egy kis vizet a lavórba. Alaposan megmossa a kezét és az arcát. A tükör előtt megfésülködik, megigazítja ruháját. Kevés pénzt tesz a zsebébe, majd elballag a kocsmába.

Az ivóba belépve a pulthoz megy. Kér egy pohár bort. Kezében tartja, talán egy percig is nézi a sárgán csillogó italt, mintha nem tudná, mit is akar kezdeni vele. Majd magasra emeli a poharat, s így szól: - Ma kivégeznek egy nagy magyart. Érte emelem poharam! Döbönt csend. A némaságban csukódó ajtó zaja: valaki kiosont rajta. Ő szájához emeli az italt, s belekortyol. Majd leül az egyik üres asztalhoz, a poharat maga elé teszi. Még van egy kevés bor a pohárban, amikor megáll a kocsmá előtt a két fekete autó. Újra előzetesben. De most minden más. Ahogy belép a vallatás szobába, először is kap egy hatalmas pofont. Majd még egyet. És még egyet. Aztán záporoznak rajta az ütések. Két ütés között köpködi ki a fogait. A kérdések csak ezután jönnek.

- Kitől tud a kivégzésről?
- Ki a kapcsolata?
- Mit tud Nagy Imréről?
- Honnan kapja a híreket?
- Milyen államellenes szervezkedésnek a tagja?

Egyetlen kérdésre sem válaszol. Ha akarna, sem tudna. Az arcát péppé verték. A fogait kiverték. Szája egyetlen zsibbadt, fájdalmas seb. Parancsot kap, hogy vetközzön meztelenre és feküdjön hassal az asztalra, lábait emelje fel. A talpát verik. A hátát. A veséit. Közben özönlének a kérdések. Végül elveszíti az eszméletét. Magához térítik: leöntik egy vödör vízzel. Újra ütések és újra kérdések. Nem válaszol. Már semmit nem is érzékel. A lelke valahol máshol jár, valami boldogabb helyen. Napokig kínozzák, de semmire sem mennek vele. Végül abbahagyják a vallatást, és az ügyészségre bocsátják. Megint tárgyalás, újabb ítélet. Nem is hallja, mennyit kap: a dobhártyája is beszakadt. Nem is érdekli. Úgyis addig tartják bent, míg akarják.

Ítélet után a börtönkórházba kerül. Hónapokig tart a gyógyulás. Végül visszakerül a börtönbe. Mintha hazatért volna: kezdődik a börtönélet elől. Telnek a napok, a hónapok, az évek, ahogy a börtönben szokás. Ezt az életet is meg lehet szokni. És igazán nem panaszkodhat: a magyar szellemi élet krémjével került egy társaságba. Miniszterek, papok, írók, művészek között él. Rengeteget lehet tőlük tanulni, művelődni. A könyvtárban például az egyik leghíresebb magyar színész a könyvtáros, az ő tanácsaira olvashatja el a világirodalom legjobb remekeit. Na és rettegni sem kell. Nem ítélték halálra, mint azt a fiút, akit a napokban akasztottak fel, mikor betöltötte a tizennyolcadikat.

Így tanulta meg, mi az igazi szabadság. Összetörhették a testét, börtönbe zárhatták, de a szabadságát nem tudták elvenni. Mert az belül van. Az igazi szabadság az ész, a szellem, a lélek szabadsága. S az neki megmaradt. Amnesztiával szabadult. Élete végéig csak segédmunkásként dolgozhatott, hiába volt főiskolai végzettsége. Kemény ember lett belőle. Csak néha engedett fel kicsit, olyankor verseket szavalt. Ady volt a legkedvesebb költője. A nyakasságából soha nem engedett. Egy építőipari vállalatnál dolgozott. Munkásszállón lakott, csak hétfévenként járt haza. Vasárnap esténként a „hatos” vonattal járt Pestre, sok más munkással együtt.

Ilyenkor a többórás úton mindig előkerült egy kis „hazai”. Egyszer olyan jókedve kerekedett, hogy hangosan szavalni kezdett:

„Itt a próba, az utósó Nagy próba:

Jön az orosz, jön az orosz,

Itt is van már valóba.

Eljött tehát az utósóítélet,

De én attól sem magamért

Sem hazámért nem félek!

Miért félnék az ítéletNapjátul?

Féljenek ők, kik viselik

Magukat oly galádul!

Kik rátörtek az ártatlan Magyarra,

Most veri meg az úristen Mindenható haragja!”

A Nyugati Pályaudvaron már várták a civilruhások. Bekísérték a pályaudvari őrre.

Faggatni kezdték, micsoda szovjetellenes lázító verset mondott ő a vonaton? Ő vigyázzba vágta magát, s így felelt: - Százados elvtárs, jelentem tisztelettel én nem lázító verset szavaltam, hanem nagy költőnk, Petőfi Sándor versét!

Szalajtottak gyorsan egy embert egy Petőfi-kötetért. S valóban: az utolsó lapok egyikén ott állt nyomtatásban az ominózus vers. Márpedig ha a vers szerepelhet egy könyvben, akkor nem lehet nép elleni izgatással vádolni azt, aki elmondja. Hát így maradt szabad ember.

Képek. Megsárgult fotók, az asztalon égő gyertya. Családi estéken elmesélt történetek. Egy emberről, akit megtörtek, tönkretettek, bebörtönöztek. Egy emberről, akit meghajlítani nem tudtak, mert az igaz ember gerince inkább eltörik, de meg nem hajlik.

Képek a dédapámról. A neve: Pintér József

Ötven éves mai álom

Egy golyó. Egy idegen.

Hidegen a hideg köveken.

Talán a halál harmóniája?

Nyugtasd csak magadat, te gyáva.

A Corvin-közben csendesek a gyerekek.

Hitték a nagy álmot, csillogót, hősokeket.

Ellopták a hitük, mert fertőzött.

A magyar ne álmoldjon, amíg nem győzött.

Ne álmoldjon mennydörgésben és

sikoltásban,

Ne haljon értelmetlen utcai lázban!

Hát ezt mondtátok.

Két színre festett a ruhátok.

Győztesek az égben, ti itt prédikáltok.

Túléltetek sötét lyukban a saját haláltok.

És kimondatott a kétszázharminc átok:

Kötél kezetekben, s még csak meg sem álltok

Egy pillanatra. Egy emlék színére.

Egy ember végső, békességet kérő nagy

szívére.

Tovább él, mint te fogsz.

Megtudod majd, ha összerogysz,

S lelked émelygő ízén át

Sejted majd meg a halál markát,

Ami fehér hó-szíven gyengéden simít,

Aszalt megalkuvás szűkölve visít

Ha meglátja. Itt már tehetetlen szerény

tudománya.

Koldussá tettétek, szétroncsoltátok az álmot:

Törhetetlen, büszke, szép Nagy-

Magyarországot!

Bennünk az ő vérük, s nem a tiétek.

Nem leszünk tömeggyártmány, csikorgó

gépek!

Szívünk van és érezzük, hol az út,

Amit '56 égi üstököse fúrt.

Kétszáz ezer hazátlan hontalanságot űző álma

Legyen Magyarország tengeren átúszó

feltámadása!

Tóth Katalin

Emlékeim 1956-ról

Különdíj

1956-ban második osztályos voltam. Egy őszi reggel azt vettük észre belépve az osztályba, hogy a címer helyett egy fészület van a falon.

A tanító nénink sírva jött be, elimádkoztuk a Miatyánkot, aztán elkezdődött a tanítás. Nem értettük sehogy sem, mert addig

csak a hittanórákon imádkoztunk. A tanítás végeztével ismét ima, az Üdözlégy. Otthon a szüleim izgatottak voltak, de nem tudtam miért.

Aztán egyszer csak megszólalt a hangosbemondón a rádió hangja: „*hazudtunk este, hazudtunk nappal, hazudtunk minden hullámhosszon*”.

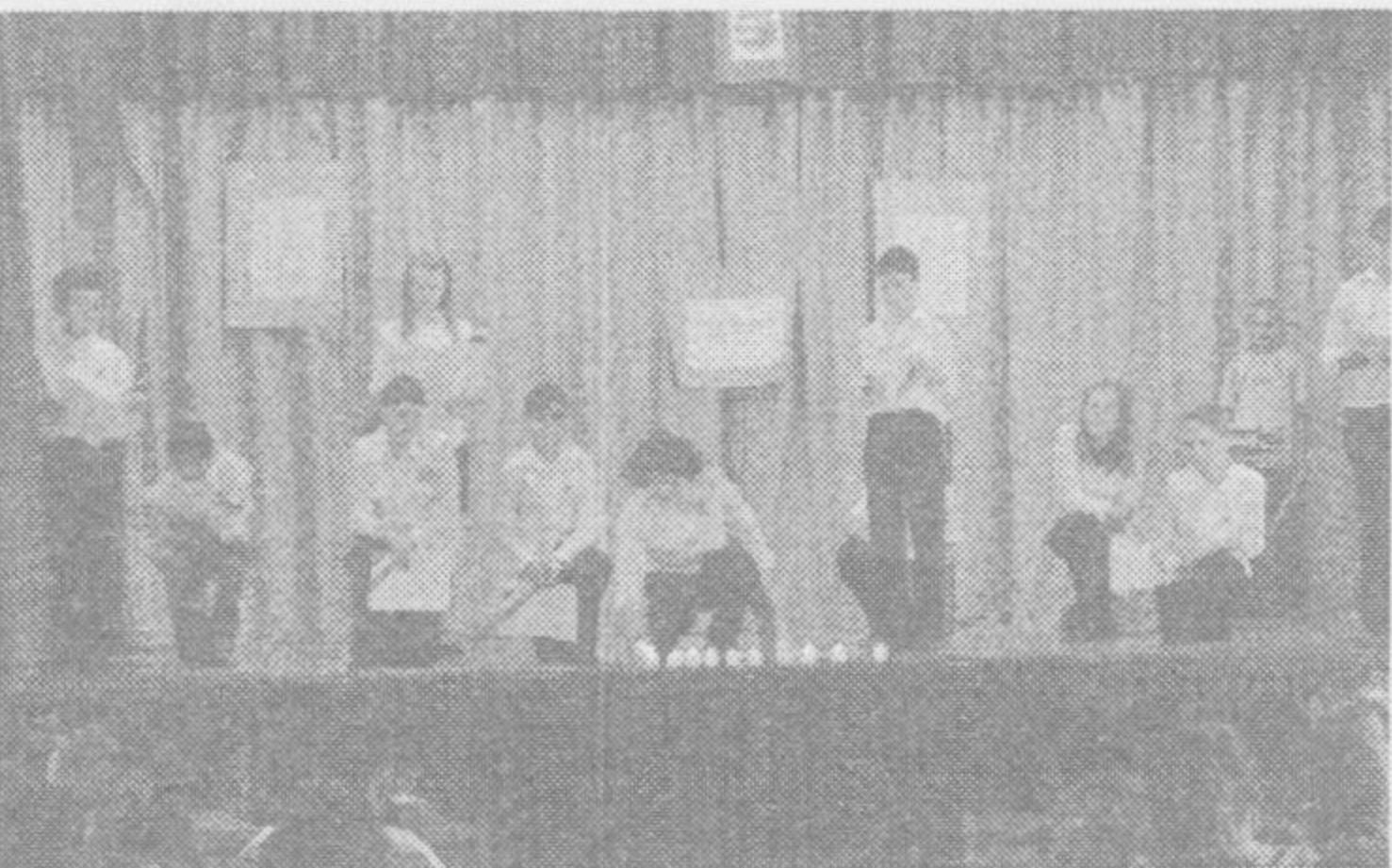
Egyik nap a káplán sietősen jött hozzánk, édesapám volt a sekrestyés, kérte a szüleimet, ha jönnek emberek a faluból, tagadjuk le. Felkelők voltak, akik szerették volna, ha a káplán a csoport élére áll. Ő ezt nem vállalta, s amint kivettem a felnőttek beszélgetéséből, politikai fogolyként szabadult nemrégiben.

Másnap nagyanyám és édesanyám kamrát meszelt, mi egy osztálytársnőmmel nagy tettet hajtottunk végre. Ő lesett, én meg mésszel rámozoltam a falra egy nagy F betűt az „éljen a párt” felirat elé.

A felnőttek izgatottan tárgyalták, hogy ez a fiú, meg az a fiú is eltűnt a faluból, disszidáltak, mondták. Sehogy sem értettem a szüleimet, mi miért nem kelünk útra.

Aztán hallottuk, hogy az adószedőnek beverték kövel az ablakait, azt most nem írom le, milyen szavak kíséretében mesélték egymásnak a férfiak.

Egyik este hatalmas hangzavar volt a faluban. A hűgomat a szüleim lefektették,

engem pedig felöltöztettek, kézen fogtak, és mentünk a tanácsháza felé, ahonnan a hangok jöttek. Tisztes távolban megálltunk. A tanácsháza udvarán rengeteg ember, erős hangok, egy - a falunak sokat ártó - alkalmazottat vertek.

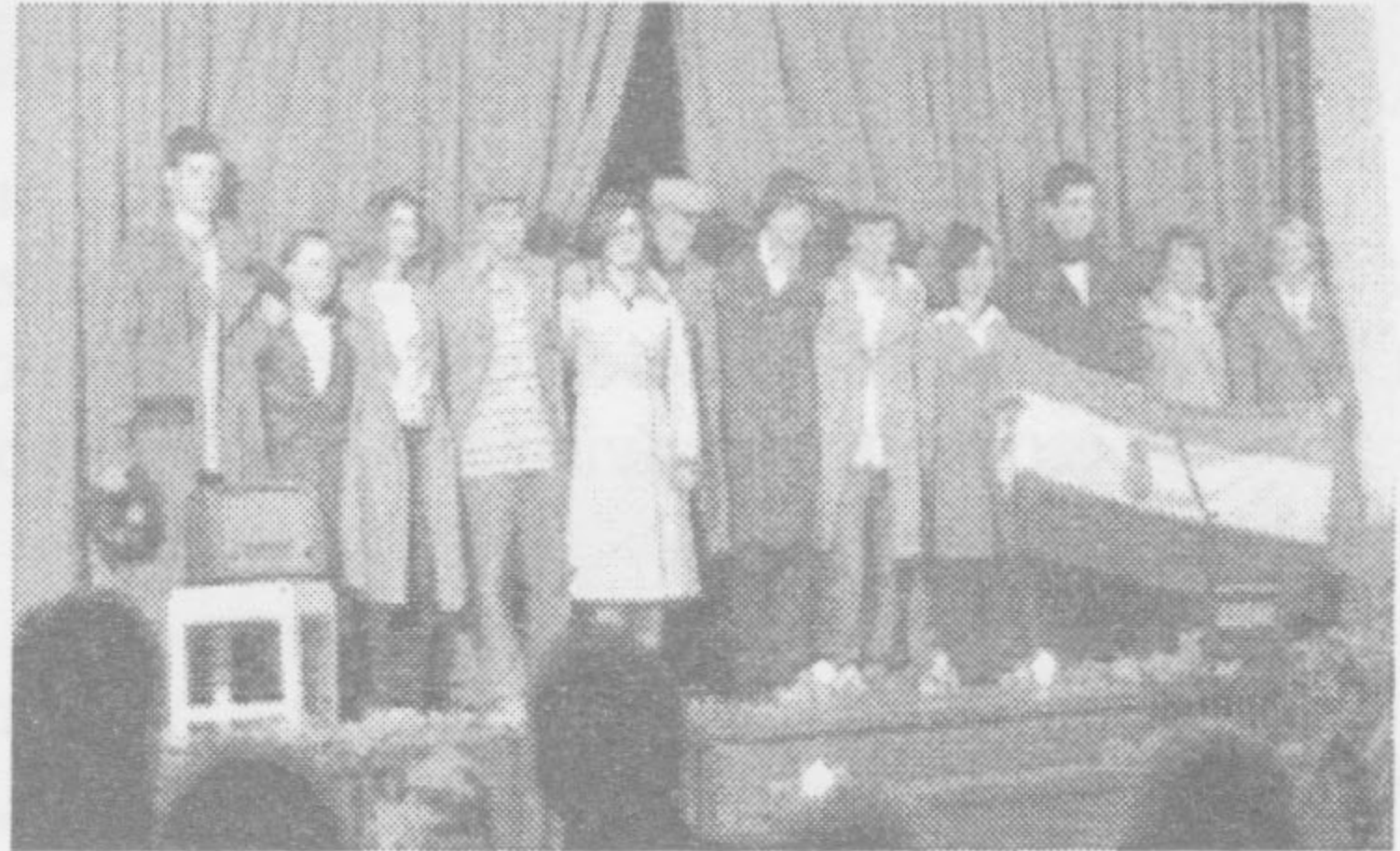
Fel akarták akasztani. A párttitkárnak sikerült őt kimenekíteni, és az erdőn át valahogy a saját falujába juttatni. (De ezt csak mostanában tudtam meg az egykori párttitkár

lányától). Szüleim nem sokáig ácsorogtak ott, hazamentünk.

Aztán egyszer csak nagyon csendes lett a falu. Elmaradt az ima is az iskolában. A felnőttek komor arccal jártak. Később hallottuk, hogy éjszakánként megjelent egy nagy fekete autó, és összeszedte a hangadókat. Az egyikük felesége megkérdezte a letartóztatáskor:

„Mit csomagoljak a férjemnek?”

„Törülközőt és szappant” - hangzott a felelet.

Évek múlva megtört öregemberként jött haza ez az ember.

Szüleim nem beszéltek előttem arról, mi történt. Én éltem a gyerekek boldog életét. Fiatalkoromban jóapám sokat politizált, de 56-ról nem esett szó.

A 90-es évek fordulóján, szemem-szám nyitva maradt a hírek hallatán. Én nem tudtam hol éltem. Azt hiszem, ezzel nem voltam és nem vagyok egyedül. Számomra az a legborzasztóbb, hogy úgy nőttünk fel, hogy erről semmit nem tudtunk, a szocializmus éveiben erről tilos volt nyíltan beszélni.

Nem beszélhettek a túlélők, a szabadultak sem. A megírt emlékek egy hét éves gyerek emlékei, aki akkoriban voltam.

Marosszékyné Csósza Mária

IDŐSEK FESZTIVÁLJA

2006. október 7-én a drégelypalánki Nyugdíjas klub tagjai meghívást kaptak Salgótarjánba, a József Attila Művelődési Központban tartott Idősek Világnapjára.

Mivel Drégelypalánkon azon a napon volt a szüreti felvonulás is, választani kellett, hogy melyiken vegyünk részt. Szerettem volna a szüreti felvonuláson is ott lenni, de le kellett róla mondani. Sokan

azért nem tudtak eljönni Salgótarjánba, mivel az unokákat nézték meg. Ezért a nagyorosziakkal, érsekvadkertiekkel és a balassagyarmati nyugdíjasokkal voltunk.

A buszban barackpálincás jó hangulat kerekedett, mert a borsosberényi szeszfőzdés is velünk volt. Előkerültek a táskákból a finom pogácsák, sütemények, melyeket örömmel elfogyasztottunk. Első megállónk a szécsényi ferences templom volt. A Rákóczi-terem a történelem hangulatát idézte fel nekünk (1663-1683-ig), a törökök használták a termet szálláshelyül.

Az 1705-os országgyűlés során II. Rákóczi Ferenc szobája volt. A Gyürki-Solymossy kastélyt is meglátogattuk Bátonyterenyén, ahol megtekintettük a „Fába faragott élet” c. kiállítást, melynek id. Szabó István Kossuth-díjas szobrászművész az alkotója. A fesztiválon ünnepi köszöntőt mondott az idősek tiszteletére Székyné dr. Sztrémi Melinda, Salgótarján polgármester asszonya.

Délután 4 órakor kezdődött a színvonalas program, és még este 8-kor sem volt vége. Nagyon sok szép vers hangzott el. Bemutakoztak a kazári, a pásztói, kisterenyei, rimóci hagyományőrző csoportok színes és csodálatos népviseletükben. Többek között a fővárosi Honvéd Művészegyüttes is színpadra lépett.

Nagyon jól éreztük magunkat a fesztiválon. Köszönet érte Ozsvár Istvánnénak, a képviselő elnökének, aki meghívott bennünket, Arnóczky Mihálynak, aki rendezte a buszt, a finom ebédet, és összefogta a buszon utazókat.

Reméljük, jövőre is meghívják az Idősek Fesztiváljára.

Ragács Imréné

Nyugdíjas klub

Klubest

A december 5-én rendezett Nyugdíjas Klub összejövetelén 25 nyugdíjas nagyon jól sikerült estét töltött el. Többek között Annus Antal egyik megjelent könyvéből tartott felolvasást Ragács Imréné, klubvezető. Az 1980-as évek történeteiből, igazi megtörtént dolgokról hallhattunk. Ezen kívül még három könyvet ajánlott elolvasásra. Közben fényképeket láthattunk előző kirándulásainkról. Örömeinkre szolgált, hogy a Mikulás is meglátogatta a klub tagjait, egy kis ajándékkal is kedveskedett mindannyiunknak, amit köszönettel fogadtunk.

Boldog Karácsonyi Ünnepeket kívánnak a Nyugdíjas Klub tagjai minden drégelypalánki lakosnak!

Juhász Lászlóné

Irodalmi délután Órhalomban

László Péter, órhalmi születésű költő verseiből összeállított délutánra 2006. november 25-én került sor. Az órhalmi Hagyományőrző Kör meghívta a drégelypalánkiakat is erre az irodalmi délutánra.

Meghívását szeretettel elfogadtuk. Az a megtiszteltetés ért, hogy én méltathattam Péter munkásságát. László Péter is szívesen jön

Drégelypalánkra, segít ápolnunk Szondi György és vitéz katonái emlékét. Július 15-én mutatták be a helyi fiatalok a Drégely hőse c. színdarabját. Legújabb versét az elmúlt hetekben írta Szondi György címmel.

A templom védőszentjéről, Szent Erzsébetről is írt egy színdarabot, melyet községünk fiataljai remélem elő fognak adni. Drégelypalánkról, múltjáról, történelméről is szeretne könyvet írni, melyhez mindenki segítségét szívesen vesszük.

A költő ars poeticája:

„Mi a legfontosabb az életben?”

Önzetlenül hinni, őrizni, szeretni,

tisztelni, tanítani, adni,

Mindig a jó után haladni

Végső sóhajtásig.

Magyarnak maradni utolsó Szívdobbantásig.”

Ragács Imréné

AZ APRÓDHÍREK MINDEN KEDVES
OLVASÓJÁNAK BÉKÉS, BOLDOG KARÁCSONYI
ÜNNEPEKET ÉS EREDMÉNYEKBEN
(valamint Apródhírekben)
GAZDAG ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁN:
a szerkesztőség

1956-2006.

Így emlékeztünk...

Ünnepeljünk együtt! Akik átérték, akik megszenvedték, akik hézagosan csak a történelemkönyvekből, nagyszüleik és szüleik elbeszéléséből ismerik.

Ez volt a célunk, amikor a községi Önkormányzat, a Művelődési Ház és az Általános Iskola közösen felhívást tett 56. október 23-a méltó megünneplésére. Mind több embert szerettünk volna megszólítani, bekapcsolni ebbe az emlékezésbe, amikor képzőművészeti és irodalmi pályázatot írtunk ki az ünnep tiszteletére. Bár nem nagy számban érkeztek pályamunkák, de a kategóriájukban kimagasló „remekművek” születtek.

A helyezettek névsora:

Irodalmi pályázat:

I. Tóth Katalin (vers)

Jenes Zoltán (novella)

II. Benyó Balázs

III. Németh Mária

Különdíj:

Marosszékyné Csósza Mária

Képzőművészet:

I. Nyebhaj Nóra

II. Mezőhegyi Alexandra

III. Csósza Dominika

Gaspari Gréti

IV. Vidák Elizabet

Kovács Vivien

Különdíj: Frig Klaudia

Styaszní Gitta, Fábos Dominika

Mindannyiunk lelkét megérintette a Művelődési Házban az az emlékest, melyen ünnepi szónokként tiszteletét tette Balla Mihály képviselő úr. Elfogultság nélkül mondhatjuk, hogy gyönyörű emlékműsort sikerült színpadra állítanunk az általános és középiskolás, valamint zeneiskolás tanulók bevonásával.

Pálincás Melinda tanárnő szavalata mély érzelmi felütéssel indította el az emlékezés meghitt perceit. Beethoven Örömdóját Csósza Dominika és Mechura Andrea zongorakíséretével Herceg Tímea káprázatos hangján hallhattuk. Ezt követően egy nagyszabású zenés verses irodalmi előadást láthattunk iskolásaink előadásában, mely '56 eseményeit kronológiai rendben idézte fel.

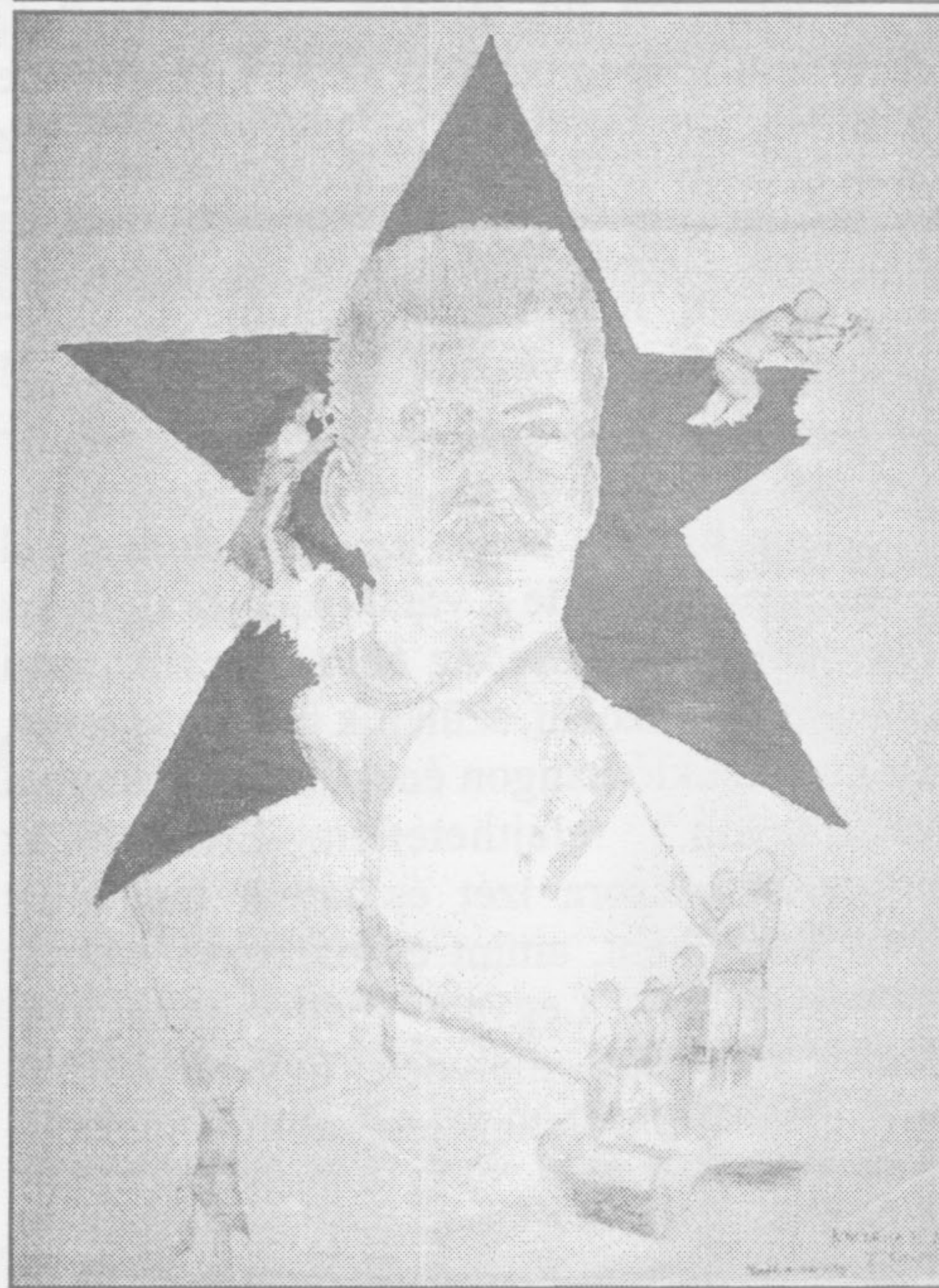
Az emlékest koronája volt a középiskolás előadása, akik a tökéletesen berendezett, késő őszt idéző budapesti színpadképben fergeteges előadással, mély átéléssel a harc, a hazaszeretet, a szerelem hármasságában mint valami varázslatos hangszereken - játszottak az érzelmek húrjain.

Tapsvihar, könnyes szemek a nézőtéren.

Békés séta, fátylós felvonulás zárta az emlékestet.

Kiszely Józsefné

Az 1956-os forradalom és szabadságharc
50. évfordulójára meghirdetett
képzőművészeti pályázat I. helyezette:

Szüreti mulatság

SZENT ERZSÉBET év megnyitása Drégelypalánkon

Árpádházi Szent Erzsébet születésének 800. évfordulója alkalmából a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a 2007-es esztendőt jubileumi évvé nyilvánította.

Igazi örömet jelent, ha ki-ki a maga eszközeivel részt vehet e visszatekintésben, a szemlélésben és Erzsébet szolgálatának folytatásában.

E gondolatok jegyében nyílt meg november 19-én az országos nyitónaphoz csatlakozva egyházközségünkben is a **Szent Erzsébet év**.

Általános iskolások és a fiatalok körében **képzőművészeti és irodalmi pályázatot hirdettünk, melyek témája Szent Erzsébet életútja, a mai kor embere felé irányuló üzenete volt.**

Az igényesen, esztétikusan elkészített pályamunkákat nyolc tagú zsűri értékelt, és az alábbi döntést hozta:

Irodalmi pályázat:

- I. Márta Alexa
- II. Fehér Zoltán
- III. Gaspariné Csókás Szilvia

Képzőművészeti pályázat:

- I. Szabó Kitty, Fehér Zoltán,
Fábos Dominika, Mehura Andrea
- II. Gazdag Gréti, Tóth Elizabet,
Pusztai Alexandra, Márta Alexa,
- III. Garam Diána, Miklós Máté,
Gaspari Gréti, Mechura Andrea

A pályamunkákból kiállítást rendeztünk a templomban.

Tóthné Csósza Csilla hittanár

KARÁCSONY

Karácsony táján fokozottan érezzük, hogy szükségünk van a szeretetre, és arra, hogy ezt a mellettünk élő is érezze. De miért csak karácsonykor?

Miért kell a szeretethez sok színes fény, miért fontos az ajándék? És a szívünk készen áll, őszintén, tisztán? Van-e hely benne annak, akit nem vártak fények, nem volt körülötte fényűzés? Egy csillag az éjszakai égbolton a sok közül elég volt ahhoz, hogy idegen emberek szívében fény gyúljon, szeretet ébredjen. Elég volt, hogy nemzetek higgyék, érezzék, ő a Megváltó. De az ő szeretete nem egy napig, egy hónapig tartott, hanem örök időken át. Eszünkbe jut-e legalább

karácsonykor, hogy egy szívből jövő őszinte szó többet jelent minden drága ajándéknál? Eszünkbe jut-e felnézni a csillagos égre, megkeresni azt a fényes csillagot, ami összeköt minket?

Miért nem jut minden napra szeretet? Miért csak december 24-én este jut eszünkbe a hideg istálló, benne a kisgyermek? Az embersorsot vállaló Isten, benne a kisgyermek? Az embersorsot vállaló Isten Jézus Krisztusban megmutatta nekünk a szeretetben való növekedést. Éljük ezzel! Gondoljunk vissza gyermekkorunk szegényes karácsonyaira!

Nem biztos, hogy az ajándékokat fel tudnánk sorolni, de a várakozás izgalma, az összetartozás érzése, az áhitat, az illat, ami belepte a kis szobát, szüleink fátyolos szeme, amint elcsukló hangon éneklük a „Mennyből az angyalt”, felejthetetlen. Érezzük az egyszerű vacsora ízét és látjuk magunkat kisgyermekként, amint csodálkozva nézzük az óriási fát. Legyen miénk ez a régi karácsony este, melynek úgy őrizgetjük pillanatait, mint életünk legszebb ajándékait.

Széles József

„Harmonia Celestis” Mennyei Harmónia

Részlet Hlédik László atya Steve Taylor-Szabó pánsípművész templomi koncertjén elhangzott köszöntőjéből:

Kedves Művész Úr, kedves jelenlévők!
„Nagyon nehéz megszólalni ilyen mélységes lelki élmény, fölemelő zenei esztétikum hallgatása, átélése után, de azért mégis megpróbálom...

...A szeretet ünnepére készülünk. A Karácsony az isteni szeretetet, s az emberek a válaszában rejlő bizalom, befogadás találkozása, a kettőnek az egyesülése, harmóniája. Ezt csodálatosan fejezik ki úgy a klasszikusoknak a művei, úgy a modernebb kompozíciók, melyeket ebben a közel másfél órában Steve Taylor-Szabó pánsípművész tolmácsolásában hallhattunk.

...Szívből kívánom a magam és mindnyájunk nevében a művész úrnak, hogy ezt mélységes, bensőséges lelki élményt még sokáig, sok helyen, sokak lelkébe varázsolhassa művészetével. A csodálatos melódiákat oly

magas művészi szinten adja a hallgatóság fülébe, hogy általa behatolhatnak az emberek szívébe, lelkébe, s így fölemelhetnek bennünket a mindennapok szürkeségéből... még egyszer szívből megköszönöm jelenlétét, azt, hogy ezt a mai délutánt, a karácsonyra váró adventi előkészületeket művészi tehetségével, előadásával gyarapította, erősítette, s így segített bennünket már most az advent elején, szépen várakozni, és készülni a karácsonyi ünnepekre, a mennyei harmónia és a földi világ szeretetteljes egyesülésére.
Dicsértessék a Jézus Krisztus.”

Házasságot kötöttek:

Magyar Zoltán Ferenc - Bányi Zsuzsanna Katalin
Rontó Emilián - Dudás Veronika

GÓLYAHÍR

Raduly Gréta Anna
(Hegedűs ÁgnesÉ- Raduly Róbert)
Benedek Virág
(Seres Magdolna - Benedek Ferenc)
Gál Petra
(Hegedűs Krisztina - Gál Erik)
Magyar Lajos Junior
(Dudás Ibolya - Magyar Lajos)
Orosz László Adám
(Szilvási Erika - Orosz László)
Dropka Bence István
(Babusa Melinda - Dropka István)
Csizmadia Emese
(Breznai Anita - Csizmadia Gábor)

KEGYELETTEL BÚCSÚZUNK

Eltávoztak közülünk:

Szabó János (Bem u.)
Batta Vendel (Szondi u.)
Radnai Mária Julianna (Bem u.)
Miskolczi József (Bem u.)
Nyebhaj Jánosné (Honti u.)

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a babák nevét a helyi védőnői nyilvántartás alapján közöljük. Ha nem drégelypalánki lakosnak születik a kisbaba, de szeretnék a kedves szülők/nagyszülők az újságban megjelentetni, kérjük, ezt külön jelezzék a szerkesztőségnek! Köszönjük! *szerk.*

Apró hírek

Drégelypalánk község lapja

Megjelenik kéthavonta 600 példányban.
Szerkeszti a Szerkesztő Bizottság
Szerkesztőség:

Művelődési Ház és Közművelődési Könyvtár
Drégelypalánk Fő út 7. Telefon: 35/367-364,
567-070

Készült: Z. Horv Reklámstúdió, Dejtár
Felelős kiadó: Dombai Gábor polgármester